

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/39/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3818202293
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Miroslav Mand'ák
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3818202293.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Miroslava Mand'áka a členiek senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a JUDr. Ivety Sopkovej v právnej veci žalobcu: E. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XX/XX, J., právne zastúpeného: Prosman a Pavlovič advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Hlavná 31, Trnava, IČO: 36 865 281, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zastúpeného: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom 1.mája 173/11, Trenčín, pobočka kancelárie a adresa pre doručovanie Teplická 7434/147, Piešťany, IČO: 47 234 679, o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 2.274,96 eur s príslušenstvom, priznanie primeraného finančného zadostučinenia, určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, vyhlásenia zmluvnej podmienky za neprijateľnú, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 11Csp/46/2018-86 zo dňa 06. decembra 2018, takto

rozhodol:

Uznesenie súdu prvej inštancie, v napadnutej časti výroku I. a V., **z r u š u j e** a vec mu, v tejto časti, **v r a c i a** na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2.274,96 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.104,24 eur od 6.4.2018 do zaplataenia, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 170,72 eur od 25.6.2018 do zaplataenia. Ďalej, výrokom II., konanie o zaplataenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 227,50 eur zastavil. Výrokom III. konanie o určenie, že spotrebiteľský úver č. 4203110152 zo dňa 26.03.2012 je bezúročný a bez poplatkov zastavil. Výrokom IV. konanie o určenie, že zmluvná podmienka v Zmluve č. 4203110152 zo dňa 26.03.2012: „klient svojím podpisom na tejto zmluve potvrdzuje, že pred uzavretím úverovej zmluvy prevzal formulár so štandardnými európskymi informáciami o spotrebiteľskom úvere, ktorý bol vyhotovený v súlade s právnymi predpismi a bolo mu poskytnuté náležité vysvetlenie“ je neprijateľná zastavil. Napokon, výrokom V., priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 100%. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal vydania bezdôvodného obohatenia v sume 2.274,96 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.104,24 eur od 6.4.2018 do zaplataenia, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 170,72 eur odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému až do zaplataenia. Žalobca sa ďalej domáhal, aby mu žalovaný zaplatil primerané finančné zadostučinenie vo výške 227,50 eur, žiadal určiť, že spotrebiteľský úver poskytnutý zo Zmluvy č. 4203110152 zo dňa 26.3.2012 je bezúročný a bez poplatkov a žiadal určiť, že zmluvná podmienka v Zmluve č. 4203110152 zo dňa 26.3.2012: „Klient svojím podpisom na tejto zmluve potvrdzuje, že pred uzavretím úverovej zmluvy prevzal formulár so štandardnými európskymi formuláciami o spotrebiteľskom úvere, ktorý bol vyhotovený v súlade s právnymi predpismi a bolo jej poskytnuté náležité vysvetlenie“, je neprijateľná. Súd prvej inštancie po preskúmaní skutkového stavu dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Vzťah medzi žalobcom a žalovaným posúdil ako vzťah spotrebiteľský a aplikoval naň ustanovenia § 1 ods. 1, 2; § 2; § 4 ods. 1; § 9 ods. 1, 2; § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov účinného v čase uzavretia úverovej zmluvy. Mal za to, že v konaní bolo preukázané, že žalovaný ako

veriteľ uzatvoril so žalobkyňou úverovú zmluvu, dňa 26.03.2012, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 3.600 eur, ktorý sa zaviazala splácať v mesačných splátkach vo výške 85,36 eur. V zmluve je uvedený počet splátok 84, ročná úroková sadzba 18,89 %, RPMN od 21,3 do 22 %, priemerná hodnota RPMN 18,77 % a celková čiastka splatenia spotrebiteľom 6.665,40 eur. V spodnej časti tejto zmluvy sa uvádza drobným písmom, že neoddeliteľnou súčasťou tejto úverovej zmluvy sú aj úverové podmienky, avšak tieto nie sú pripojené k zmluve a ani nie sú uvedené na druhej strane tejto úverovej zmluvy. Z predložených dokladov k platbám súd prvej inštancie zistil, že žalobkyňa zaplatila žalovanému celkom sumu 5.874,96. Ďalej zistil, po preskúmaní predmetnej spotrebiteľskej zmluvy, že táto neobsahuje všetky povinné zákonné náležitosti, a to konkrétne náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. f), j) a k) zákona č. 129/2010 Z.z.. V súvislosti s náležitosťou v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z., uviedol, že termín konečnej splatnosti, resp. konečnú splatnosť nie je možné vykladať inak ako dátum ukončenia zmluvy, ktorý má byť zásadne vyjadrený ako deň, mesiac, rok a nie je možné ho nahradiť ani výpočtom podľa počtu splátok, resp. uvedením dňa po uzavretí zmluvy a ani uvedením počtov mesiacov po poskytnutí úveru. Podľa názoru súdu prvej inštancie, určenie konečnej splatnosti úveru uvedením počtov mesiacov, ako je to v danom prípade počet 84 mesiacov od poskytnutia úveru je neurčitý a v rozpore s účelom právnej normy, ktorou je ochrana spotrebiteľa a jeho náležité informovanie o podstatných náležitostiach zmluvy. V tejto súvislosti dal do pozornosti rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 14.07.2015, sp. zn. 17Co/2/2015 a rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29.01.2016, sp. zn. 2Co/72/2015 a zo dňa 18.02.2016, sp. zn. 16Co/267/2015. Ďalej predmetnej spotrebiteľskej zmluve vytýkal absenciu údaju o RPMN, v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. (tento údaj bol v zmluve uvedený v rozpätí od 21,3 do 22%). Dodal, že tento údaj sa musí uvádzať údajom ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru a nie ako rozpätie tohto údaju, pretože v tom prípade tento údaj nie je určitý a konkrétny. V posudzovanom prípade dospel k záveru, že žalovaný nedodrжал kogentné ustanovenie náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Takto vyjadrená RPMN, a to rozpätím, nespĺňa požiadavku presnosti a jednoznačnosti údaju vyjadrujúceho RPMN, pričom v čase uzavretia zmluvy musí byť uvedený v zmluve presný údaj o RPMN, pretože ide o zmluvnú podmienku, ktorá je stanovená zákonom, nemôže sa obísť a navyše vyvoláva pochybnosti v právach a povinnostiach slabšej zmluvnej strany, t. j. spotrebiteľa, v danom prípade žalobkyne. V súvislosti s náležitosťou spotrebiteľskej zmluvy, v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., súd prvej inštancie uviedol, že v zmluve sa spotrebiteľ, dlžník zaviazal splácať úver vo výške mesačnej splátky 85,36 eur, avšak bližšie sa neuvádza čo obsahuje táto splátka. Dodal, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Nemôže tak byť žiadnej pochybnosti o tom, že povinnými náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa platnej úpravy v čase uzatvorenia zmluvy bolo tiež uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Nemôže preto postačovať len to, ak je v zmluve uvedená len celková výška splátky 85,36 eur, ale mala byť v splátke uvedená oddelene výška splátky istiny, výška splátky úroku a výška splátky poplatkov, to znamená, že aká časť splátky bude pripadať na splácanie istiny, aká časť na splácanie úrokov a aká časť na splácanie prípadných poplatkov. Uzavrel, že úverová zmluva neobsahuje všetky predpísané zákonné náležitosti, t. j. neobsahuje dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, obsahuje nesprávne uvedenú výšku RPMN a nedostatočne uvedenú výšku, počet a termíny splátok istiny, a preto ju považoval za bezúročnú a bez poplatkov. S poukazom na § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z., mal za to, že žalovaný je povinný vrátiť žalobkyni to, čo mu žalovaný ako veriteľ na základe úverovej zmluvy poskytol. Keďže žalobkyňa uhradila žalovanému sumu 5.874,96 eur, pričom jej bol poskytnutý úver vo výške 3.600 eur, žalovaný je povinný vrátiť plnenie, ktoré prijímal už bez právneho dôvodu, a to v sume 2.274,96 eur, tzn. bezdôvodné obohatenie, na ktoré žalovaný nárok nemal. Úrok z omeškania súd prvej inštancie priznal žalobkyni voči žalovanému vo výške 5% ročne podľa nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonáva ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Skonštatoval, že žalobkyňa pred začatím pojednávania zobrala žalobu späť v časti výroku II., III. a IV. a žiadala v týchto častiach konanie zastaviť. Preto súd prvej inštancie v uvedených častiach konanie zastavil, s poukazom na § 144 a § 145 ods. 1, 2 CSP. O trovách konania rozhodol v zmysle § 262 ods. 1, 2 CSP. Na záver uviedol, že termín pojednávania bol určený na deň 06.12.2018, na ktorý sa žalovaný nedostavil, doručenie vykázané mal dňa 16.11.2018. Súd vo veci rozhodol v neprítomnosti žalovaného, ktorý svoju neúčast' neospravedlnil. Po pojednávaní dňa 07.12.2018 bolo doručené súdu prvej inštancie podanie žalovaného, ktorý sa vyjadril vo veci, pričom následne bolo doručené dňa 10.12.2018 ďalšie

vyjadrenie, kde sa žalovaný ospravedlnil z neúčasti na pojednávanie. Obidve podania boli doručené až po pojednávaní, čo je to zrejme z pečiatky súdu, a preto súd prvej inštancie na tieto podania neprihliadal.

2. Proti tomuto rozsudku, v časti výroku I. a V. podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, s poukazom na § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. V prvom rade namietal, že zaslal prostredníctvom svojho právneho zástupcu elektronicky podanie „Vyjadrenie a ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní“ dňa 03.12.2018, pričom pojednávanie bolo vytýčené na deň 06.12.2018. Zaslanie uvedeného podania tri dni pred pojednávaním považoval za odoslané v dostatočnom predstihu, a preto mu nie je zrejme, ako mohlo byť toto podanie doručené súdu prvej inštancie až po pojednávaní konanom dňa 06.12.2018. Podobne ako v podaní, na ktoré súd prvej inštancie neprihliadal, vzniesol námietku premlčania žalovanej sumy v celom rozsahu. Dal do pozornosti § 54a a § 100 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že žalobca uhradil sumu istiny 3.600 eur splátkou splatnou dňa 16.07.2015, a preto je jeho nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, po dátume 16.07.2017, premlčaný. Pri určení počiatku plynutia dvojročnej subjektívnej lehoty poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/216/2016, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 17Co/315/2017, rozhodnutie Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 5Csp/30/2017 a rozsudok Okresného súdu Trnava, sp. zn. 29Csp/7/2017. Dodal, že žalobca v danom zmluvnom vzťahu so žalovaným vystupoval ako spotrebiteľ - teda slabšia strana. Postavenie slabšej strany však neznamená, že tejto bude poskytnutá bezbrehá ochrana voči dodávateľovi ako strane silnejšej, bez ohľadu na platné právo. S odvolaním sa na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15 a smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES konštatoval, že smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva čl. 10 ods. 2 smernice. Mal za to, že úmyslom zákonodarcu vyjadrenom aj v dôvodovej správe k zákonu č. 129/2010 Z.z., bolo transponovať smernicu v celom rozsahu. Takýmto úmyslom zákonodarcu bezpochyby nebolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. bolo v rozpore s čl. 10 ods. 2 smernice. Ďalej upozornil na záväznosť judikatúry Súdneho dvora EÚ, ktorá má zabezpečovať najmä jednotný výklad práva EÚ a tak aj jeho rovnaké uplatňovanie v jednotlivých členských štátoch. Poukázal na rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-106/77 Simmenthal, C-14/83 Colson and Kamann, C-106/89 Marleasing a C-397/01 Pfeiffer a i.. Upriamil pozornosť na to, že z pohľadu výkladových pravidiel sa dovoľáva výkladu contra verba legis ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., ale je nutné dodať, že takýto výklad zákona nie je contra legem. Zastáva názor, že predmetné ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. je nutné vykladať z pohľadu princípu právne istoty a z pohľadu princípu eurkonforomného výkladu právnej normy. K dobe trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti uviedol, že žalobcovi je z dátumu konečnej splatnosti uvedeného v úverovej zmluve jednoznačne zrejme, kedy nastane konečná splatnosť úveru, a preto má žalovaný za to, že uvedená náležitosť je v úverovej zmluve splnená v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z.. Uzavrel, že zákon č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom od 01.05.2018 zmenil znenie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. d) tak, že povinnou náležitosťou je už len uvádzanie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá je nepochybne v predmetnej úverovej zmluve dodržaná. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a priznal žalovanému náhradu trov.

3. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného písomne vyjadril a v plnej miere sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi rozsudku súdu prvej inštancie. Poukázal na to, že žalovaný nerozporoval právne posúdenie súdu prvej inštancie týkajúce sa uvedenej RPMN v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľa. Dal do pozornosti, že pre uplatnenie zákonnej fikcie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru plne postačuje nedostatok úverovej zmluvy v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z.. Zastával názor, že žalovaný nepostupoval voči žalobkyni dobromyseľne a transparentným spôsobom pri koncipovaní zmluvného vzťahu. Zavádzajúcim spôsobom uviedol v úverovej zmluve celkovú výšku splatnú spotrebiteľom v rozpore s § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z., ako aj jednoznačne nevymedzil z akých častí pozostáva mesačná splátka, ktorú mala žalobkyňa uhrádzať a ku ktorej nečakanému zníženiu došlo v priebehu trvania úverového vzťahu. K námietke premlčania dodal, že žalovaný neuplatnil námietku premlčania včas, hoci mal na to dostatočný časový priestor. Žalovanému bola doručená predžalobná výzva, na ktorú nijakým spôsobom nereagoval. Následne mu bola doručená žaloba, ku ktorej sa vyjadril podaním zo dňa 02.07.2018, pričom v rámci tohto vyjadrenia nebola nikde vznesená námietka premlčania nároku žalobkyne. Uzavrel, že žalovaný v konaní nepostupoval starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania, ako ani so zreteľom na ustanovenia o sudcovskej a zákonnej koncentrácii konania, hoci hmotnoprávnu námietku premlčania

mohol vzniknúť už od momentu doručenia žaloby. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Obdo/65/2017 zo dňa 28.06.2018. Nestotožnil sa ani s posúdením začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby žalovaným. Zastával názor, že začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby sa mal rátať od skutočnej vedomosti spotrebiteľa o skutočnostiach uvedených v § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, t.j. od skutočnej vedomosti o vzniku bezdôvodného obohatenia subjektu, ktorý sa bezdôvodne obohatil. Dal do pozornosti početnú judikatúru v tejto oblasti napr. uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 413/2013. Uzavrel, že žalobkyňa sa mohla dozvedieť o bezdôvodnom obohatení najskôr momentom, kedy si vypočula právny názor jej právneho zástupcu a najneskôr na základe rozhodnutia súdu, v rámci ktorého by súd skonštatoval, že zmluva o úvere nespĺňa zákonom stanovené náležitosti. Napokon uviedol, že posúdenie všetkých uvedených skutočností predstavuje vysoko odbornú problematiku, vyžadujúcu si právne a aj ekonomické vzdelanie, pričom bežný spotrebiteľ nie je spôsobilý posúdiť bezúročnosť a bezpoplatkovosť úverovej zmluvy v zmysle § 11 ods. 1 písm. a), b) zákona č. 129/2010 Z.z., a už vôbec nie za situácie, kedy mu nebola zo strany žalovaného poskytnutá kompletná zmluvná dokumentácia a jednostranová úverová zmluva obsahuje zavádzajúce a nejasné informácie v podstatných náležitostiach zmluvy. S poukazom na uvedené žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je, v napadnutej časti výroku I. a V., potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušiť a vec vrátiť, v tejto časti, súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

5. V prejednávanej veci sa žalobca domáhal voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia v sume 2.274,96 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.104,24 eur od 6.4.2018 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 170,72 eur odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému až do zaplatenia. Žalobca sa ďalej domáhal, aby mu žalovaný zaplatil primerané finančné zadostučinenie vo výške 227,50 eur, žiadal určiť, že spotrebiteľský úver poskytnutý zo Zmluvy č. 4203110152 zo dňa 26.3.2012 je bezúročný a bez poplatkov a žiadal určiť, že zmluvná podmienka v Zmluve č. 4203110152 zo dňa 26.3.2012: „Klient svojím podpisom na tejto zmluve potvrdzuje, že pred uzavretím úverovej zmluvy prevzal formulár so štandardnými európskymi formuláciami o spotrebiteľskom úvere, ktorý bol vyhotovený v súlade s právnymi predpismi a bolo jej poskytnuté náležité vysvetlenie“, je neprijateľná. Uvedené nároky žalobca uplatňoval z titulu Úverovej zmluvy č. 4203110152 zo dňa 26.03.2012, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi peňažné prostriedky vo výške 3.600 eur.

6. Súd prvej inštancie posúdil predmetný vzťah medzi žalobcom a žalovaným ako vzťah spotrebiteľský. Žalobca a žalovaný uzavreli Úverovú zmluvu č. 4203110152 zo dňa 26.03.2012, pri posudzovaní ktorej je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o ochrane spotrebiteľa ako aj ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy. V zhode so súdom prvej inštancie ani odvolací súd nemal pochybnosti o tom, že vzťah medzi žalobcom a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským.

7. Predtým ako odvolací súd pristúpil k posudzovaniu náležitosti predmetnej úverovej zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., zaoberal sa odvolacou námietkou žalovaného, týkajúcou sa včasnosti odoslania jeho podania „Vyjadrenie a ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní“ zo dňa 03.12.2018, ktoré bezpochyby obsahovalo skutočnosti dôležité pre posúdenie nároku žalobcu.

8. Podľa § 25 ods. 1 zákona č. 305/2013 Z.z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente), ak osobitný predpis na účely konania o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach osôb ukladá osobe povinnosť podať alebo doručiť orgánu verejnej moci návrh na začatie konania, žalobu, žiadosť, sťažnosť, vyjadrenie, stanovisko, ohlásenie alebo iný dokument alebo ak ju na ich podanie oprávňuje, považuje sa táto povinnosť za riadne splnenú alebo toto oprávnenie za riadne využité podaním elektronického podania alebo doručením elektronického podania, ktoré je autorizované za podmienok podľa § 23 ods. 1. Ustanovením prvej vety nie sú dotknuté oprávnenia orgánu verejnej moci podľa osobitných predpisov požadovať odstránenie väd, doplnenie elektronického podania, odmietnuť prijatie elektronického podania alebo možnosť, či povinnosť orgánu verejnej moci nekonať alebo konanie zastaviť, ak je elektronické podanie neúplné. Elektronické podanie je podané jeho odoslaním do

elektronickej schránky orgánu verejnej moci; na účely preukázania momentu odoslania sa použijú údaje z potvrdenia podľa § 5 ods. 8.

9. Vzhľadom na uvedené zákonné ustanovenie a s poukazom na potvrdenie o odoslani podania „Vyjadrenie a ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní“, z ktorého je zrejmé, že žalovaný elektronicky odoslal predmetné podanie súdu prvej inštancie dňa 03.12.2018, odvolací súd vyhodnotil odvolaciu námietku žalovaného týkajúcu sa včasného odoslania uvedeného podania, ako dôvodnú. Odvolací súd dospel k záveru, že žalovaný dostatočne preukázal odoslania podania „Vyjadrenie a ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní“ elektronicky dňa 03.12.2018, t.j. tri dni pred vytýčeným termínom pojednávania. Pokiaľ došlo k doručeniu uvedeného podania súdu prvej inštancie až po pojednávaní konanom dňa 06.12.2018, išlo o skutočnosť, ktorú žalovaný ani jeho právny zástupca nezavinili ani nemohli ovplyvniť.

10. Pokiaľ by súd prvej inštancie v prejednávanej veci zobral do úvahy predmetné podanie žalovaného zo dňa 03.12.2018, minimálne by sa musel zaoberať vznesenou námietkou premlčania. Následne od posúdenia námietky premlčania by sa potom odvíjalo aj ďalšie rozhodnutie súdu prvej inštancie v prejednávanej príhode. Na základe uvedeného má odvolací súd za to, že uznesenie súdu prvej inštancie, v napadnutej časti výroku I. a V., bolo predčasné, a preto ho v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP v napadnutej časti zrušil a v tejto časti vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

11. V ďalšom konaní súd prvej inštancie, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), s prihliadnutím na podanie žalovaného „Vyjadrenie a ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní“ zo dňa 03.12.2018, vyvodí z vykonaného dokazovania skutkové zistenia v takom rozsahu, aby mohli byť po ich právnom posúdení podkladom pre rozhodnutie o predmete sporu v zmysle podanej žaloby žalobcu, pričom sa vyporiada aj s ďalšími námietkami žalovaného, ktoré uviedol v odvolaní.

12. V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie znova rozhodne o trovách prvoinštančného konania, ako aj o trovách odvolacieho konania /§ 396 ods. 3 CSP/.

13. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).